

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
 Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — ὁ κτὼ φράγα εἶναι μόνο
 γιὰ τὰ ξένα ἑτάμια μέρη — δέκα φράγα καί' στὸ χέρι

Ὅσοον κι' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
 ἐδρεῖσθαι στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐτος χίλια δώδεκα κι' ἑνὰκόσ' ἀκόμα,
 ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι δάχουνε στὸ στόμα.

Πέμπτη τοῦ Δεκεμβρίου καὶ δεκάτη,
 γιορταίς στῆς Σαλονίκης τὸ Παλάτι.

Χίλια διακόσα τριάντα κι' ἑπτὰ,
 πέντε στὴ μούρη τοῦ κάθε Σοφῆ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
 ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α.

Φ.—Καὶ παῖς, κωμὴν Περικλῆ, παῖνα δὲν θά κρούση;
 πῶς ψηλά' στὰ Γιάννινα μαζί με τὸν Μουτούση.
 Σπᾶξω τοιμπούκιμα Χόντζηδων, διπλωματῶν καλέμια,
 πῶς ψηλά' στὰ Γιάννινα, σὲ Μπέδων χαρτίμα.
 Θέλω καμπόσους Γκέγκηδες ἀτίμους νὰ σκοτώσω,
 θέλω τὰ γένεα τὰ σεπτὰ Πασσάδων ν' ἀπαυτώσω.

Θέλω τρίγυρω μου πολλὰ
 κανόνα καὶ Συντάγματα,
 θέλω στὰ Γιάννινα ψηλά
 νὰ δῶ γλυκοχαράγματα.

Θέλω σκεπὴ τὸν οὐρανὸν,
 τραγοῦδι τὸ κανόνι,
 θέλω κρεββάτι τὸ βουδὸ
 καὶ πάπλωμα τὸ χιόνι.

Θέλω πάντα στ' ἀνοιχτὰ
 νὰ γυρνῶ μετὰ παλληκαρία,
 θέλω κρέατα σφακτὰ
 νὰ τὰ ψήνω σὲ πουριάρια.

Θέλω δρόμους, παραούλια,
 θέλω μένος δυνατὸν,
 θέλω νὰ μὲ βρῖσκ' ἡ πούλια
 μεί' στὴ μάχη φτερωτὸν.

Θέλω πόλεμος φρικτὸς
 νὰ βρυχάται' στους αἰθέρας
 καὶ μετὰ τᾶστρα τῆς νυκτὸς
 καὶ τὸν δίσκον τῆς ἡμέρας.

Ὅλοι τώρα θέλω μάχαις
 νὰ μοῦ κρυφοθυρίζουν,
 θέλω νὰ βογγοῦνε ράχαις,
 πύκα κι' ἔλατα νὰ τρίβουν.

Θέλω Κρητικὸς κι' εὐχάουος
 καὶ ζεφερέμα καὶ καπλῶνα
 νὰ τὰ δείχνω' στους προγόνους
 μετὰ χαρὰ καὶ περπαῖνα.

Θέλω γενεὰν προμάγων
 μετὰ Στρατεύματα καὶ Στόλους,
 κι' ὄχι μαχητὰς στομάγων
 καὶ κηφίνας ἀργασχόλους.

Θέλω και χορό να σύρω
 με παιδιά στεφανωμένα,
 θέλω ναχω νειάτα γύρω
 κι' όχι γέρους σάν και σένα.

Θέλω κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
 Τουρκομάχους με χαλί,
 θέλω λεβεντιά με σάκκο
 κι' όχι γέρους με ταμπάκο.

Θέλω μάτια, που μίλοδν,
 μάτια, που επιβολοδν,
 κι' όχι μάτια, φαμφρόν,
 που γιά τσιμπλαϊς εἶναι μόνο.

Δέν θέλω κουνεδες,
 θέλω παλληκαριά,
 κι' όχι κρηναριά
 μέσα σε καρνεδες.

Θέλω θερμή νεότης ἀκόμη να θεριαίνει
 και τὸ παληκουφάρια,
 κι' ἄλογα και μουλάρια
 σὲ Πανεπιστημίων να βόσκουνε τριμένη.

Εἰς ἔδρας σχολαζούσας να βλέπω πανοπλίας,
 στρατιωτικῶν σκελεάς, στρατιωτικῶν θαλίας.

Κι' ἀντι Καθηγητάς
 να βλέπω μαχητάς
 να τρώνε κουραμέννα.

Κι' ἐγὼ φωτιατς να βιάζω
 κι' ἔκαλλος να κραυαζώ:
 γειά σου, Πατρίδα μάννα.

B'

Π.— Κι' ἐγὼ φωνάζω, νάνε:
 καυμένη μάννα, κάνε
 καζάρμαϊς τὰ Σχολετα.

Γιὰ σὲν' αὐτὸν τὸν χρόνο
 θαρρῶ πὸς πρέπει μόνο
 πολέμου πανοπλία.

Σὲ κάθε σου Σχολετο
 Στρατὸς δε κοιμηθῆ,
 και βάστα για βιβλίο
 τουφεκι και σπαθί.

Πολεμιστάς χαϊρέτα
 και μύρισε μπαρουτι...
 πρὸς τὸ παρὸν παραιτα
 την ἄλφα και την βήτα...
 πολλαϊ φοραϊς με τούτη
 ἐπάτησε, στήν πύτα.

Κι' ἐγὼ, Πατρίδα, τώρα
 σπαθί τροπαιοφόρα

θὰ ψάλλω 'στὰ γράμματα,
 κι' ὄχι Σχολεϊά και γράμματα.

Θέλω κι' ἡ λογιότης
 τὰ δόντια της να τριξῆ
 και ν' ἀνυμνῆ τὸν Ἄρη.

Κι' ὁ Κορσῆς ὁ Χιζῆς
 τὴν πένα του να ρίξῆ
 και τὸ σπαθί να πάρῆ.

Μ' ἀλαγαμούς κι' ὄρρα
 σὲ Γκέγκηδων λεφοῦσι
 ἀκράτητος πηδῶ.

Κι' ἤθελα μὰ φορὰ
 μαζί με τὸν Μουτούση
 τὰ Γιάννια να 'δῶ.

Γ'

Φ.— Ἦλιε χρυσέ, χαϊρέτης τῶν σκλαδῶν λυετριατς,
 και λάμψε για να λάμψουνε πελάγη και στεριατς.
 Πάντα λαμπρός κι' ἀνεφελος να βγαίνης ἐκεῖ πέρα,
 που παλληκαρία πολεμοῦν γιὰ δύστυχη μητέρα.

Φῶτιζε κάμπους και βουαδῶ,
 που κανονιαϊς ἀντιλαοῦν
 φῶτιζε τρόπαια τρανά,
 ὅπου παντοῦ βροντοβολοῦν.

Πόλεμος, ὀδῆς και βόλι,
 νίκη Στόλου και Στρατοῦ...
 Ἦλιε, τώρα φωτοβόλι
 πρὸ λαμπρός ἀπὸ προτοῦ.

Κύττα 'στὴς μεριατς εἰκαιας
 παλληκαρία περισσά,
 κι' ἄς γενοῦν χρυσατς ἀκτινες
 φωτοστέφανα χρυσα.

Ἄφθονα και πάλι χύσε τὰ πανύμνητά σου δάρα...
 Ἦλιε μου, να σὲ χαρῶ,
 σκόρπα τοῦτον τὸν καιρὸ
 τέτοιο φῶς, που να μὴν τῶδε γῆ και πόντος εἰς τώρα.

Θέρμαϊνε, πυρπολεῖ στήθη,
 κράτης χρυσατς ἡνίας,
 και σὲ γῆν' Ἠπείρου στήθη
 και σὲ γῆν' Μκεδονίας.

Κατακόκκινη φωτιά,
 κοκκινίζ' ἡ ρεμματιά
 κοκκινίζει και ταυλάκι.

Κι' ἄς ἀναγγελθῆ κι' αὐτὸ
 πὸς θὰ γίνη πιά ψηφὸ
 τοῦ Σεφέτ τὸ κεφαλάκι.

Π.—"Ήλιος φωτίζει μνήματα περικλυτών προγόνων,
Ήλιος φωτίζει μνήματα παλληκαριών συγχρόνων.
Κι' αν σούχουν μείνει δάκρυα κλάψε το παλληκαρι
του Στρατηγού Καλάρη.

Πατέρας το παιδάκι του φιλεί το ζ'λευτό
μέ πόνου βρογγιτό.
Πατέρας ρίχνει 'στό παιδί μίαν ύστερη ματιά
και πάει 'στη φωτιά.

Σύρτε νά τ'θάψετε
και τόν χαμό του γράψετε
'στη μάννα του τή θάλα.

Κι' ό Στρατηγός βαθειά πονει,
μά κάνει πώς τό λημονει
'στης μπάλιας και 'στα βόλια.

Σά πολέμους έπωδόνους
πλέκουν μέ καμύους και θρήνους
τούς στεφάνους τούς δαφνίους.

Λύρας στόνος,
Χάρου δράμας,
κοινή λύπη δέν τό φθάνει.

"Ένας πόνος,
ένα κλάμμα
κάθε δάφνιο στεφάνι.

"Ήλιε, δίσσε τής ημέρας,
ξέρεις πόνο πη πικρό;...
στρατιώτης και πατέρας
μέσα 'στη φωτιά τής σφαιρας
μ'ένα σπλάχν του νεκρό.

Πεθαίνει κι' ένας κι' άλλος άτρόμητος όπλίτης
και κάθε μάννα κλαίει χωρίς γιά τό παιδί της.
Μά μία κοινή μαννούλα σ' όλα τραγούδια λέει,
κι' όλα μαζί τ'ά κλαίει.

Ε΄.

Αίματος παντού πληθώρα,
Ολίφι, πόνος, αγωνία,
κι' Ήρακλής εύρέθη τώρα
μέσα 'στη Μακεδονία.

Κι' είναι μέγα γεγονός,
Περικλέτο μινοχάφτη,
κι' είναι μέγας οϊωνός
άνακάλυψις τοιαύτη.

Είναι σύμβολον τής ρώμης,
κι' ό θεός ό χρυσοκόμης
νέον φως μ' αυτόν θα χύση
'σ' τής 'Ανατολής τήν κρίσι.

Είναι σύμβολον τής ρώμης τής 'Αλκιμής τής θλαστάρι,
κι' ή φυλή μας, Περικλέτο, νέον δύνάμιν θα πάρη.

"Αθλων τόν φωτίζει κλέος,
κι' άγρυπνος και ρωμαλέος
φρουρει Στέμμα Βασιλέως.

Καύχημα φυλής γενναίας
νικητής χειροκροτεί,
και 'στα χέρια του κρατεί
τά κεφάλια τής Λερναίας.

Στίφη κυνηγ' φωνέων
μ'ένα ρόπαλον γενναίων
και χαλά τ'ό καυκαλό των.

Και τόν άφαλό τούς λύνει,
μά κι' από τήν Μιτυλήνη
φέρειν πλ'ηθος άίχιμαλώτων.

Τόν σκαπάζει λεοντή,
κι' ή φωνή του σαν βροντή
συγκλονίζει τόν αίθερα

Και σέ δούλους κι' έλευθερούς
άνδρας βλέπω τρισπέρους
σαν τόν 'Ηρακλήμητέρα.

ΣΤ΄.

Π.—'Ηρακλής μας άνδρείονει και πρ'όθλους μας καλεϊ,
κι' αν'ρωτ'ης, βρε Φασουλή,
τι συμβαίνει κι' έχει περα
'στην καλή μας 'Εγγλιτέρα,
οί φασάτοι Τουρκαλάδες
θα μας βάλουν σέ μπελάδες.

'Στό Παλάτι τής 'Αγγλίας
μετά τόσης στωμυλίας
τούς συμμάχους περιγεύον,
κι' έτσι σαν ζυπνοί μιλούν.

"Εμείς μόνο νικηταί και σεις όλοι νικημένοι,
ταπεινοί, συφορισμένοι.

'Η Τουρκιά σ'ος π'ηρ' σβάρνα και σ'ος έκοψε τή φόρα,
μά σεις, τ'άνουμ, δίχως γ'νωσι
έχετε και μούτρα τώρα
νά ζητήτε νά σ'ος δώση.

Θά σ'ος σκάσουν τ'ά τερτίπια κάθε Τουρκαλά μπερλού,
μήν κτυπάτε τό ποδάρι,
κι' ή Τουρκιά ζητει νά πάρη
δίχως νά σ'ος δώση δούλου.

Θά σ'ος βγάλουμε παλούκια
και μεγάλα και πολλά,
κι' άμάνε θα τραγουδούμε.

Σύρτε φέρτε μας ταμπούκια
μέ καταχρυσό λουάξ,
κι' άντε μπκακαλούμ νά δούμε.

Σεις οι νικημένοι πρέπει να μξ δώσετε και κάτι και να κάνετε μετάνοιαις 'στών Ντουρά τόν τρομερό, και σέ τούτε τής 'Αγγλίας τὸ περίφημο Παλάτι να σξ λέμε, να μξ λέτε, να περνούμε τὸν καιρό.

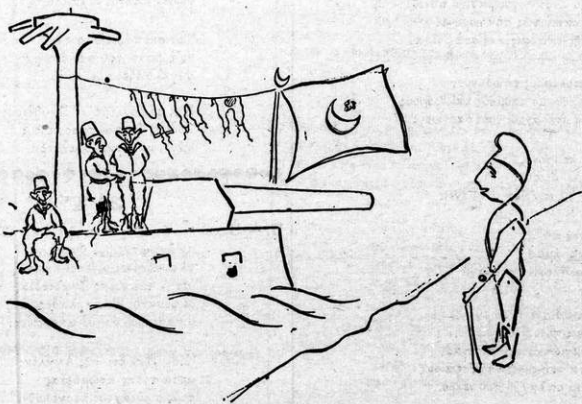
Τόπο γὰ τούς Τουρκαλάδες, τόπο να καθίσουν πρώτοι...
ἀφερίμ, Μαυροβουνιώτη,
Σέρβε, Βούλγαρε, Γκιούρη,
πού σξ 'σπάσαμε τή μοῦρη.

*Στους συμμαχούς, Φασουλή μου, τέτοια λέν οι Τούρκοι κι' και χαϊδεύουνε τὰ γένεα του Σκουλούδη τὰ μεγάλα, [ἄλλα και τούς πιάνους συνάχια και φτερίσματα πολλὰ κι' οι δικοί μας τούς φωνάζουν: ἀφερίμ, χαϊρόλα.

Τέτοια λέν οι τσελεπήδες τής γειτόνιας τής φίλης, κι' οι δικοί μας σιωποῦν, και προσμένουν τι θά πούν κι' οι μανδρόσυκοι τής Πύλης.

Και μ' αὐτὰ περνούν ἡμέρες και μ' αὐτὰ περνούν ἡσχόλαις, και βροντοῦν ὀδίδες, σφαίραις, και πολέμου μπασαβόλαις.

*Ἄλλοι δικαλοῦν με τρώμπαις πῶς Εἰρήνη γλυκοφέγγει, πλὴν ἔμενα, Φασουλή, πῦρ πολέμου πυρπολεῖ, και ποῦθ να ξεσπαθῶω και να κόψω κζποιον Γέγκη.

Ἐβγήκε και πάλι Ἄρμάδα μεγάλη.

*Ἐξω τής Τουρκίας ὁ Στόλος, ὁ τοσοῦτον τρομερός, κι' οι περίεργοι ρωτοῦνε: τί ξανακυρδεῖ τάχα ;...
*Ἀφερίμ... ἀπὸ τὴν ζέστη και τὴν φλόγα του πυρός ναυμαχοῦν οι Τουρκαλάδες με τὸ σῶβρακο μονάχα.

Με τὸ σῶβρακο ναυμαχῶ... κι' ἡ Τουρκία διακηρύττει πῶς ὑψώθη 'στών Ἀβέρωφ ἡ σημαία του Προφήτη, κι' ἔπιασαν τὸν Κουντουριώτη και τούς ἄλλους τούς καϊμένους, κι' ἔμπροστά 'στών Μωχαμέτη τούς ἐπήγανε δεμένους.

Κι' ὁ Κιζιμὴλ αὐτὸ τούς τῶπε...
τί καταστροφή γιὰ μξ...
χαῖρε, φαντασιόκοπε
Ἄσμανλὴ τής Χαλιμξ.

*Ἐγα μόλα κι' ἔγα λίσσα,
δλοι 'στὴν Ἄρμάδα μέσα
με τὸ σῶβρακο, ναυμαχῶ.

Γιὰ τὸ σῶβρακό σας ὕμνοι,
και 'στὴν πλώρη και 'στὴν πρύμνη
τοῦτο γιὰ παντίερα νᾶχη.

Τοῦτο βάζετε 'στά μάτια τῶν ἐθρῶν τῶν χαιρεκάκων
και σαλπίζετε τὸ κλέος νικηρῶν ἐσωβράκων.
Με βορξ και σοροκάδα
δλοέν σῶβρακάδα.

*Ἄ Τουρκία ξεβρακωμένη, του πολιτισμοῦ κρηξίς,
τῶρα ποῦσαι μες 'στὴ Λόντρα τέτοια λέξι μὴν εἰπῆς.
Σόκιν σόκιν κάθε Λαῖδη, κάθε Μις θὰ ξεφωνήση,
κι' ὁ σέρ Ἐδουαρδ ὁ Γκέρυ πιθανὸν να κοκκινίση.

*Ὁ φεσῦ, σέ μύρτ' ἀπλώσω
με τὸ νέο σύμβολό σου,
κι' ἔγε μέσα σου γκαγκίνι.

*Ἐνα σῶβρακο σου μᾶνει,
μξ καθὼς τὰ πῆς, καϊμένη,
μῆτε τοῦτο θά σου μᾶνει.